

De sentència TC 2010, a sentència TS 2019

written by Sebastià Sardiné | 27 d'octubre de 2019

Sentència TC 31/2010 contra l'Estatut: 881 folis. 449, d'antecedents; 234, de fonaments jurídics; 3 de "fallo", més 197 de vots particulars.

Aquesta sentència va despertar-nos del somni de *transició democràtica i estat de dret*. Fer estatuts està previst en l'art. 143 i següents de la *Constitución Española* (CE). El de Catalunya, 2005/6, una vegada treballat al Parlament, va estar aprovat per molt més del 75% de parlamentaris, però fou ribotat al *Parlamento* pel cofoi socialista guerrer, tot i això, l'acceptàrem i el sotmetérem a Referèndum (151.3 CE) i ser votat majoritàriament, sancionat pel rei i publicat al BOE (151.4 CE). Tot legal. Portat pel PP al TC, aquest, legislant, va modificar el text referendat i, contra el que diu l'article 152.2, el nou text no va estar sotmès a un nou referèndum, contravenint així el TC, la mateixa CE. *De facto* aquesta sentència del Tribunal Constitucional exclou Catalunya del sistema constitucional espanyol, amb totes les conseqüències.

El poble reaccionà el 2010, organitzadament a partir de llavors i aquells partits conservadors pactistes del peix al cove, empesos pel reaccionar popular, veient que les enquestes afavorien a PSC i ERC, superant-los, s'anaren reconvertint al sobiranisme, incorporant-se tímidament en capçaleres de manifestacions d'ANC i Òmnium, per capitalitzar-les, amb l'objectiu d'infiltrar-se a l'ANC per controlar-la. Aquell PSC català autònom s'esmicolà. CiU també. Competien uns i altres pel residual poder que té la Catalunya conquerida, colònia sotmesa, plena de descontents que afloraren, post 15-M, amb l'amalgama de sensibilitats dels Comuns i la complexitat de les CUP, sense adonar-nos que, a partir del 2012, l'Estat va decidir corcar la nostra manllevada Autonomia, amb

restriccions financeres i competencials, desinvertint, minorant la nostra qualitat de vida i empobrint-nos amb l'expropiació d'un PIB impagable, alhora que set capitostos d'estructura militar, començaren a embastar un relat delictiu. L'Estat no ens era fidel, i augmentaven així les desafeccions. Involució estatal a la turca. De Montilla (no va votar *NO* al 155, quina vergonya!) a Mas, pidolant millor finançament, negat.

Després Puigdemont (i Junqueras) amb el de *lleí a lleí*, un altre Referèndum de l'1-0/17, popularment legítim, abastament guanyat, que ens portà a aprovar la Llei de Transitorietat, mentre fiscalia, policia i clavegueres de l'Estat, coordinadament i reservada, ens espiaven. L'Estat no vol solucions polítiques sinó vèncer. Vist el control unionista del poder, s'ha judicialitzat la política, en lloc d'enviar tancs. Democràcia inversa. Calia escarmentar, engarjolant els líders independentistes. La rebel·lió, art 472 del CP, fou el camí escollit, només restava encaixar les peces per vestir un aixecament violent. Pel nostre pacifisme, calia activar l'espoleta provocadora. Acordaren un escorcoll massiu, amb ordres judicials concretes o sense. Data: el 20-09-2017. Un registre irregular a la CUP, un altre a la seu d'Economia. Concentració espontània de protesta. La comissió judicial es presentà, fent la seva tasca sense entrebancs. Al carrer, ben estacionats, vehicles policials que arribaren sense oposició, amb armes llargues dins, oblidades?, (parany). Al sostre dels blindats, la premsa, informant i deteriorant els vehicles en part. Apareixen els Jordis per controlar els manifestants que no interferien cap feina. Feren passadissos de protecció. Al capvespre pujaren als ja malmesos vehicles per calmar els presents i desconvocar la concentració. Dins, segueix sense interferències l'escorcoll, però, unilateralment, una funcionària judicial decideix sortir de trascantó, fet rellevant a l'hora de sentenciar la inexistent violència. Tant hi fa. Aquest era el moment. Els concentrats es convertiren en un mur tumultuós actiu pro violent; el protestar es trastocà

en impedir, i l'impedir, en violència, i aquesta és delictes. Ja tenim causa, fets delictius novel·lats i dia d'explosió. El referèndum popular de l'1-0/17, organitzat i finançat anònimament, fou un gran èxit. Hi hagué urnes i paperetes. El poble venç l'Estat i aquest se sent humiliat internacionalment. Ens peguen i causen danys, per votar. Cau la querella. Fiscalia, Advocacia de l'Estat i un partit anònim, baladrejador, exerceix l'acusació particular, amb legitimitat dubtosa, però que convé admetre. L'estat de dret trontolla. Connivència entre poders? El Govern, incapaç de resoldre el problema social, ni el conflicte Catalunya-Espanya, aplica un inèdit 155 de la CE i alhora, passant la pilota als jutges, judicialitzant la política, venen les detencions. Nou terrorisme d'estat? Per ser la rebel·lió l'inventat delictes, tot i ser aforats la majoria de detinguts i exiliats, assumeix la causa l'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem. S'obre la vista del Judici Oral el 25.10.2018.

Sentència 479/2019 contra els líders polítics catalans. (Causa General contra Catalunya?) 493 planes. Antecedents de fet: 23 folis, 1-23; fets provats: 37 folis, 24-60; fonaments de dret, **A:** vulneració drets fonamentals 193 folis, del 60-253; **B:** tipicitats, objectius del judici, 42 folis. **Rebel·lió**, del 254-275; **sedició** del 275-285; **malversació** del 285-292; **desobediència** del 292-296. 42 folis per ventilar dos anys de presó preventiva i fins a 13 anys de presó a polítics electes i activistes socials. **C:** Autories: 180 folis, del 297-477, dedicant a cada acusat les planes necessàries pels delictes imputats. **D:** Penes, 8 folis del 477-484. **E:** Responsabilitat civil: 1 foli 484/5. **F:** Costes, 4 folis del 484-488. **G:** Abonament presó preventiva, tres ratlles, pàgina 488. **Fallo:** 5 folis del 488-493 per imposar prop de 100 anys de presó (equival a 20 anys de presó per foli). No hi ha vots particulars. Prou estrany, oi? Estava tot preescrit?

Aquesta sentència, al meu entendre, està escrita en clau

europaea. Tribunals a Alemanya, Escòcia, Bèlgica, ja s'han pronunciat sobre la manca de rebel·lió refusant l'euroordre, per tant, el TS, si no volia fer el ridícul, no podia sentenciar per rebel·lió. La sentència arribarà a alts tribunals europeus per vulneració de drets fonamentals dels encausats-investigats-condemnat, d'aquí que dediqui 193 folis a justificar com, durant la instrucció i el judici, no s'ha vulnerat cap dels drets dels acusats, refusant tots els arguments de les defenses, que han fet bé d'anar deixant rastre de les seves posicions. El concepte "sedició" a Europa, o no té encaix com a tal delictes, o està molt difuminat, dedicant-hi el TS 20 planes a justificar *sui generis* el seu veredictes, obrint nous i perillosos camins per a noves detencions de manifestants basant-se en una llei mordassa, ara més laxa encara, amb el perill afegit que, aquesta interpretació de l'art. 544 CP, amplia els conceptes d'alçament públic i tumultuós de qui exerceix el dret de protesta, ficant a dins amb calçador la sedició, l'"hostilitat" del mur humà que diu que és la manifestació i altres criteris perillosos que estan portant ja a intervencions policials, amb detencions impròpies a estudiar i denunciar, que són un greu topall pels advocats defensors de detinguts, amb nous investigats per als quals la fiscalia, segurament complint instruccions, qualifica els fets de greu delictes, demanant presó que algun jutge/jutgessa més assenyat/da refusa, altres no. N'hi ha moltes, de detencions, masses, amb petició de presó. Compte, manifestants! A partir de les manifestacions contra la sentència, n'hi haurà moltes més. Aquesta sentència doncs, tindrà un penós i llarg recorregut. Sentències com aquestes poden ser un cop d'estat, a l'estat democràtic i de dret.

Esperàvem que els polítics proclamessin i publicuessin la República, "ensoñamiento" ens diu el TS, quan per als votants era l'objectiu i el mandat. No fou així. Som on som, perquè els polítics professionals i els partits unionistes corruptes i oligàrquics han portat Espanya a la penúria política, social

i econòmica, en fallida. No tenen res a oferir-nos. Només extorsió. Vers Catalunya, l'Estat, deslleialment, reiteradament i continuada, incompleix el contracte social, bilateral (poble-govern) que és la Constitució. Catalunya és on és pel mateix mal fer de polítics professionals de tot color, no poden prometre'ns ni uns ni altres allò que durant anys no ens han solucionat. S'imposa el seny i l'honradesa. En el temps que resta de legislatura, deixeu-nos-ho tot ben embastat, si pot ser amb nova Llei electoral basada en democràcia directa i participativa. Cal gent nova i foc nou.

I a partir d'ara què?, es pregunta tothom. Esperàvem el moment. El tenim. Els joves estan prenent el relleu i el poble català està mobilitzat. Fem el darrer pas. El destí està en mans dels càrrecs electes, amb l'AMI i poble, que ha recuperat la sobirania i la vol exercir, pacíficament i democràtica. Volem estat propi per l'incompliment contractual greu i reiterat de l'Estat i, sent així, cal abjurar solemnement i clara de la submissió i vassallatge a l'Estat predecessor que actua com a conqueridor, jurant al mateix temps, en lloc nostrat, fora del Parlament, fidelitat a les Lleis de la Terra, proclamant-nos en República catalana, convidant a tots els residents a sumar-se al nou projecte engrescador, no pas contra ningú, sinó per autoestima pròpia, en benefici de tots, la dels nostres veïns i parents també, qualsevol que sia la seva nacionalitat. Si no aprofitem el *momentum*, ens caurà el 116 CE, estat d'alarma, excepció i setge, que és el que, realment, ens volen aplicar.